

XXI-ik évfolyam. — 9-ik szám.

SZERETET

VALLÁSOS, REF. EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre esperes.

A Hevesnagykunsági Ref. Egyház-
megye gyülekezeti lapja. — Meg-
jelenik havonként Kisujszálláson. Előfizetési ára: egy évre helyben
2 pengő, vidéken 2 pengő 40 fillér.
Egyes példány ára: 24 fillér.

Kisujszállás, 1932 szeptember hó.

Lelkipásztorok ünnepe.

Igy nevezem — ünnepnek! — azokat a napokat, amelyeket — augusztus hó: 18—23-ig legnagyobb részben Karcagon, majd az utolsó napot Kunhegyesen és Kenderesen együtt töltöttünk, magyar református lelkipásztorok. Együttöltöttük pedig azokat naponkénti istenitiszteleteken. Mindennap reggel 7-től s délután 5 órától voltak az istenitiszteletek, egyszerre több helyen is, templomban, iskolák nagytermeiben. Vasárnap (aug. 21-én) ünnepi hálaadó istenitisztelet volt urvaesoraosztással. Együtt töltöttük azokat az áldott napokat gyűlésekben, hol népünk s magunk dolgait, nehéz sorát beszéltük meg. Tanakodtunk, tervezgettünk. Énekünk zengett, imánk szállott minden órán, a mindenekre Megsegítőhöz, a mindenekben Megszentelőhöz.

Amit eddig leírtam, ez a váza, a kerete az Országos Református Lelkészegyesület Kongresszusa és Közgyűlésének, ezek lefolyásának, amelynek azután végső csattanója, gyönyörű befejeződése a kunhegyesi és kenderesi kirándulás volt. Ez utóbbi helyen Magyar hazánk Kormányzója is fogadta a lelkészegyesület tagjait.

Tudósításnak a lefolyt egybegyülekezésről ennyi is elég lehetne, merthiszen tulajdonképpen ennyi történt ott főbb vonalakban. Azonban az én ujságom mindig a bensőt vizsgálja, a lelket, az értelmet, a tanulságost, a vigasztalót, a reménykeltőt. A voltaképeni irnivalóm tehát még csak most következik.

(Cikkem nagyrészt itt kénytelen vagyok helyszüke miatt kihagyni s máskor leközoelni! Nincs papír. Nincs pénz!)

Hát bizony volt, miről beszélünk Karcagon; tettük is. És szent elhatározásokkal jöttünk haza. Most kezdődik az évad: az ősz! A test javáért munkálódik az embertavas, nyár, őszkezdet napjaiban — a késő ősz, tél lelkünkhez fordítson. A hervadás fordítson az Örök-kevalóhoz, az őszi mulandóság képe amaz Élethez, mely soha el nem mulik.

Csakhogy már előre hallja mindenik pap — mondogattuk is egymásközt: nyáron a mezei és egyéb munka miatt volt üres a templom, télen meg „hideg lesz“.

Mit tegyünk, Istenem, mit tegyünk?

Sok helyen a lelkészt okolják, hogy nem elég serény a rábizottakban. De én tudok egyházat, ahol az egyik lelkész éjjelnappalt összeszesz s lankadatlanul fáradozik minden lelki munkában, a másik lelkész meg mindennap a templomban van, ha nem kívánja is a szolgálati rend: És mégis?! Eredmény?

Mit tegyünk? Hogy hozzuk vissza a régi jobb idöket? Mikor több volt a boldogság a szivekben, a békesség a lelkekben. Amikor több volt a jóakarát az emberekben egymás iránt. Az alsórend a felsőt halgatta, az erős az erőtlen támogatta. Mikor százak

**Bizalommal kérem
kis ujságomnak ismerősei
között szives terjesztését!!!**

és százak kíváncsoztak, járultak az Ur asztalához, s az ujkenyér áldását leborulva köszönte meg az ember: ma pedig már előre félek az ujkenyéri Úrvacsora osztásától, mert 100-an ha leszünk, akik az ujkenyeret megköszönjük... hát a többi, a sok ezer hol marad? Pedig egy morzsa kenyérnek, egy szem buzának se volna szabad meghálálatlanul maradni. Mert ki tudna közülünk egy szem buzát is teremteni?

A karcagi szép nagy templomban 15 híján 700-an vettünk Úrvacsorát. Püspök ur törte meg a kenyeret s osztotta, Farkas István püspök meg predikált. Másfélszáz palástos lelkész járult a szentasztalhoz; papnék, papgyermek seregei is. Óh mely igen megható volt e szent dolog! — Vajjon visszakerül-e még az az áldott idő, amikor már deket harangoztak volna a toronyban, de nem lehetett, mert még tartott a szent Úrvacsora!

A karcagi zsufolt templom, az Úrvacsorázók szinte-végtelen sorának képe sokáig nem oszlik el lelkünk elől. A zugó ének, a prédikációk itt zengenek a szivünkben. A karcagi lelkipásztorok, előljárók és a rendezésben segítőiknek fáradhatlansága, a karcagi nép áldozatai, vendégszeretete, nemes jósága feledhetetlenek.

Ebéd, vacsora, hiszen testből is áll az ember, nemcsak lelkünk vagyunk: — micsoda előzékenység, tiszta szeretet! Volt, aki otthonát engedte át szállásul az idegenből jött lelkészeknek, ő maga s házanépe másutt huzódott meg éjszakára. Ki tudná leírni hány ezer tojásból készült a csigaleves tészta, mennyi tyúk, csirke, kappan látta halálát a papok miatt. Hus kellett a pecsenyékhez temérdek. Kenyér volt mázsaszámra, friss sütésű; dinnye szekerekkel Hevesből, rózsánál pirosabb belül, barátmagu. A bort Verpelét öntötte. A szalonnát száz kis tűzön sütöttük, mely a karcagi földgáz csövéből tört elő finom lángokban. Fürödtünk ott örömben és a karcagi hévíz habjaiban is.

Szép volt, sikerült volt minden... Köszönet a kedves Karcagnak s a nemes karcagiaknak.

*

Volt egy nagyon megindító jelenete még gyülekezésünknek. Kovács Emil, néhaivaló budapesti-fasori lelkész (Karcag szülöttének) emléktábláját helyeztük el az iskola falában. Özvegye, árvagyermekai könnyezve állottak

ott, a mi szivünket is ugyancsak szorongatta valami nagy gyászos érzés. Emléket szereztünk az érdemnek! *

Kunhegyes—Kenderes is ugyan kitettek magukért a kiránduló lelkészek fogadásánál. A hatalmas kunhegyesi templom falai zugva verték vissza az ősi éneket. Az ebédlés helyén volt minden, ami szem s szájnak ingere. Kenderesen is ellátott bennünket a gondoskodó szeretet.

Mentünk aztán hosszú sorban a kormányzói kastélyhoz. Lengő palástok selymén tört meg a déli nap. A kormányzói park szárnyas vaskapuja kinyílt s vonultunk a legelső magyar elé. Baltazár püspök daliás alakján feszült a zsinóros, fekete papi ruha s arasznyiszéles világoszöld selyem szalag omlott le válláról ékesen a „kegyelmes urnak“ a legnagyobb magyar kitüntetés jele... Szava dübörgött, mikor szólt és felelt rá gyönyörűen, reménykeltően a Nagyur. Megkérdeztük: Megvirrad-e még valaha a magyarra? És felelt ő, Isten juttassa teljességre drága szavait: Már virrad is! Óh csak virradna is, mert sorainkban még most bus arccal, könnyfátylas szemmel állottak, szinte reszketve, a szép felvidék, Nódrád-Bereg-Máramaros lelkészei, a bánáti, s erdélyi lelkésztestvéreink.

Magyarok nagy Istene, tekints rá, magyar népedre, magyar hazánkra, magyar egyházunkra, hogy csakugyan s mielőbb megvirradjon! Ámen.

Imák szeptember hónap mindenik napjára.

(Az Ámen minden imádság után oda mondandó.)

1. Örök Isten, kiben nincsen mulandóság, Hozzád emelem szivemet az első őszi hónap első napján s könyörgök, tarts meg engem, elmulandó teremtményedet. Tarts meg és áldj meg, hogy dicsérhesselek, áldhassalak még e földön; majd egyszer pedig vigy bé az Örökkévalóságba Temagadhoz a Jézus-Krisztusért, hogy ott örökkön-örökké dicsérhesselek.

2. Minden sárguló akáclevél halálomra emlékeztet, Uram, Istenem! — Adjad, hogy elmulásomra gondolásom bölcsébbé és jobbá tegyen. Így szentelj meg a közeledő őszt által is, szent Ur Isten.

3. Ki az elmulásban is életet mutogatsz, csodálatos mennyei Hatalom! ki utra

készíted a vándormadarat, óh légy velünk az őszben is, majd a halálban is! Így lesz nekünk áldott, szép őszünk, áldott-csendes elhervadásunk, még a halálban is életünk, Te általad.

4. A fű, a virág nemsokára hervadoz, mintha erejét vesztené a természet, parancs-zavadra, néma intésedre, ó természetnek Alkotója. Csak hitem el ne hervadjon, mert akkor erejét veszti a lelke. Ne engedted, lelkeknek Ura! Ezért esedezem Hozzád e szent napon is!

5. A föld az őszben is hozza gyümölcsét, a Te erőd által, óh életnek Kutfeje! — Hát én termettem-e keresztyén élet jó gyümölcseit? Nem kell-e pironkodva néznom az őszi gyümölcsöket? Segíts, hogy teremhessem jó cselekedetek jó gyümölcseit.

6. Az ősz komorabb, mint a nyár s tavasz. De azt ne engedd, hogy az én szívem komor, keserű érzésekkel legyen tele, óh Atyánk! A Te szeretetednek édességével üzd el tőlem a kedvetlenséget, hogy másoknak ne legyek alkalmatlanságára. Komorságot, hidegségemet — ha elfoglalnának ezek — olvasszd fel mennyei érzéseivé a jóságnak és szeretetnek.

7. A világosság ideje minden nappal fogyatkozik. Óh világosságnak Forrása, én jó Istenem! csak a Te kegyelmed világossága ne fogyatkozzék el rajtam soha, mert akkor sötétséggé lesz az én szegény életem.

8. Emberben, ó szentséges Isten! olyan sok a rossz, hogy önmagam ellen is kell küzdenem. Segíts engem Erőnek Lelke, az én gyengeségemben Te légy felettem győzedelmes. Ez nékem üdvösségem!

9. Még érzem a nyár melegét, de tudom, hogy halk léptekkel, minden perccel közelit az ősz. Még ver a szívem, a szemem lát, még mozdulnak tagjaim: de minden perccel siromhoz jutok közelebb. Légy velem, Istenem! a Te szent Fiad halálára emlékeztető e péntek napon ezért imádkozom.

10. Egy hét mulik el a mával megint. A természetnek szombatja az ősz, az is nyugovóra megyen. Számlálok-e, bezárok-e több hetet, én kegyelmes Istenem! vagy be kell mennem rendelésedből hamar az örökkévaló Szombatba. Amint akarod, úgy legyen!

11. Szent napod ez, Atyám! Hogyan tiszteljelek? Elég-e éneket mondani, imát

sóhajtani — szent templomodban egy-egy órát eltöltenem? Óh adjad, hogy egész életem istentisztelet, egy meg nem szünő vasárnap legyen!

12. Ha körültem minden bágyad, hervad is, a közeledő ősznek leheletétől, adjad, én erős Istenem! hogy a Te kegyelmed által én az élet sok-sok gondjai közt is erősen álljak, kísértései közt el nem esve járjak. Adj erőt, adj reményt. Állj mellettem. Járj énvelem!

13. Életnek és halálnak Ura vagy Istenem! Nagy neved van az a porba hullt kis falevélre s a nyiló őszi rózsza szirmára. Mindenütt Te vagy! Óh légy itt lelkemben is, hogy Te enyém légy s én a Tied legyek.

14. Az őszi felhők szárnyán Te szállsz s a tiszta égen Neved tündököl. Szenvedésben s örömben Téged hadd lássalak, hadd birjalak Istenem! Óh akkor üdvöt hoz a fájdalom s szent az öröm! Jó s balsorsban, őszben úgy, mint tavaszban, légy enyém!

15. A mai nappal egy hónap fele része mulik el. Éreztem eddig is kegyelmedet, mennyei jó Atyám! Óh ne szakítsd félbe rajtam jókedvedet, hogy áldott legyen s üdvömrre való e hónapnak másik felerésze is. Maradj velem, én Istenem!

16. A szenvedésnek emléknapja: a péntek, ismét érkezett. Óh milyen türessel viselted töviskoronádat, hordtad keresztfádat, én Jézusom! Taníts, segíts, szentelj meg, hogy minden fájdalmamat, testi s lelki szenvedésemet, ma és mindenkor én is úgy hordozzam.

17. Tekints irgalommal mulandó életü gyermekedre, reám, irgalmas Istenem! A mával ismét elmulik egy hetem. Bocsásd meg, ha nem voltam hív, ha rest voltam a szolgálatban, ha nem volt vágy szívemben az igazság iránt. Fáj gondolnom a hibáimra, de hát gyarló vagyok. Bocsáss meg és áldj meg, irgalom Atyja, áldó Istenem!

18. Szent nap derült rám. Áldalak, Uram! Munkától pihenek, tiszteletedben munkálkodom. Óh hadd legyen e nap lelkemé, üdvösségemé!

19. Gyarló, gyöngye vagyok óh tökéletességben uralkodó szent Uristen! és mégis azt hiszem, hogy el tudom intézni magam erején a sorsomat. Pedig Te rendelsz el mindent égen és földön. Taníts meg engem Uram! kegyelmesen, hogy gyöngyeségem tudatába, n

Reád vessem minden én gondomat. Elég nekem a Te kegyelmed!

20 Ősz kezdetének e napot számítja az emberi ész. Hiu számítás: minden akkor és úgy kezdődik, meg úgy is végződik, amint Te akarod, legfőbb Hatalmasság! Óh e naptól kezdve több mint félesztendőn át, ősztél napjaiban, mi vár reánk: nem kérdezem, mert a pogányok szokták ezt kérdezni. Én csak imádkozom: légy velem, légy velünk ősztél napjaiban, gondviselő Isten!

21. Ősz kezdete: a nappal és éjszaka egyenlő. Életünkben melyik a hosszabban tartó: az öröm fényes napja-é, vagy a szenvedések éjszakája? Ha az éjszaka volna is hosszabb, el kell fogadnunk, mert akaratod rendelése minden. Legyen meg, Mi Atyánk! a Te szent akaratod!

22. Várlak, én Uram és én Istenem! mint mindennapon, ma is. Hisz' Te vagy az Erő az erőtelennek, Te vagy a Vigasz a buslakodóknak, remény a kétségbeesettnek. Te vagy az Élet a hervadásban. Te vagy minden mindenekben. Várlak szüntelen, Istenem!

23. Ki hú volt mind halálig: az Ur Jézus e napon szenvedett. Óh én Jézusom, adj részt nekem érdemetlennek a Te érdemből, drága elégtételedből, hogy Teéretted és Teáltalad az én életem áldott legyen Áldó jó Istenem! Szent Fiad érdeméért áldj meg ma s mindenkor is.

24. Te örködöl, hűséges Gondviselőnk! minden fölött e világban. Örködjél ma és mindenkoron is fölöttem s szeretteim fölött. Órizz a büntől, e minden szerencsétlenségek között legnagyobb szerencsétlenségtől. Mások iránt való közönyösségtől, irgalmatlanságtól. S minden fölött a Tehozzád való hűtlenségtől, órizz, órizó Pásztorom!

25. Mennyei Atyám, segíts, hogy ma kivált, a Te áldott napodon, értsem parancszavad, intésed. Igédet ne csak hallgassam, hanem szent elhatározással életem irányítójává is tegyem. Mert csak így lehetek boldog, itt, ideig; amott: örökké!

Mennyi minden van körülöttünk s a gyalgó ember mégis csak magát látja-tudja. Ezért önző. Az vagyok én is. De kérlek én Istenem, szabadíts meg az önzés bilincsetől. Nézzek másokra is, ne csak magamra! Mennyi a szegény, a fájdalmas, a vesztes, a csüggedt, az elhagyatott. Óh, hádd lássam meg ezeket, s könyörüljek rajtuk.

27. Óh mely áldott lenne e napom, ha ennek minden óráját Veled, én jó Istenemmel való szent egyességben tölthetném. Szenteld meg ekképen életem minden muló pillanatát, hogy hiv legyek a Veled való szövetséghez mindhalálig, s ezért enyém legyen egyszer az Életnek ama koronája.

28. Atyám, Istenem! Mint mindig voltál, légy ma is menedékem. Légy velem, ha kísértő kísért; ha háborgat a világ; ha a gondok, mint saskeselyűk, tépik a lelkeket. — Időm mulik, ime végéhez közelget e hónap is már: légy örök menedéke is lelkeimnek, ha majd innen kikelek.

29. Köszönöm, én jószágos Istenem, hogy eddig megtartottál s e napra is felvirasztottál. Tőled van az élet és a világosság, az öröm és a virulás. Rád nézek Istenem Atyám, így nem látom a Te fényességedtől a hervadást, a homályt; nem érzem a bánatot. Rajtad csüggök, Benned megnyugszom.

30. Minél gyorsabban futnak napjaim: segíts én örökkévaló Istenem, hogy annál magasabbra emelkedjék lelkeim látása. Lásd az el nem muló örök Világot, melyhez minden elmuló napommal közelebb vagyok. Ime egy hónappal jutottam közelebb most is, hogy ez őszi első hónapot bevégezzem. Légy áldott e hónapért, minden elmúlt időmért. Tarts meg továbbra is és áldj szüntelen, időnek és örökkévalóságnak hatalmas Ura, kinek nevedre térjen most és mindörökké dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás. Amen.

A tizsakürti lelkészbeiktatás.

Az új lelkipásztor — Tóth Dezső volt mezőturi hitoktató lelkész arcképével

Tizsakürt szép község a Tiszapartján Szolnoktól délnek. Szép a fekvése, szépek füzesei, magas nagy fái. Hősi szobra s az azt körülvevő liget egyik legszebb azok között, amelyeket láthatunk. Régi hely ez, megvolt már a honfoglalás korában s nevét valószínűleg a napkeletről jött gyökeres magyar nemzetségek egyikétől, a Kürt nemzetiségtől vette.

Szép lehetett, mikor réges-régen ott a nagy folyó partján oltárt raktak apáink, nyárfa törzsökből, fűzfaderekából, s fehér ló vére csordult tiszteletére a Hadak Urának. Milyen ének harsanhatott ott a hadverő ősök száján? Milyen lehetett a táltos papok nagy kiáltása, mikor először lobbant magasra a máglya tüze és sistergett égve az áldozati paripa?

Később pálos barátok kápolnája került az ősi oltár helyére s deák nyelven hangzott a tiszteletadás a Ur dicsőségére.

Jött aztán jó pár száz év multán — bizonyly Tur felől, a magyar hit hirdetője, tán épen Szegedi Kiss István uram maga, akkor aztán a reformált hithez hajlottak a szivek, s magyar nyelvünkön zendült fel, zeng ott ma is a dicséret, idestova 400 esztendeje. A kápolna nem kellett többé, helyén a magyar hit temploma épült gyönyörű egyszerűségben. Fehér szép nagy falak, egy szószólo hely s a templom közepette a Szentek-szente: az Urnak asztala. Szép templom!

Kürt mostani temploma 1887-ben épült. Aki az építést keresztülvitte, a lelkipásztor: néhai Szük Károlyt már én temettem az 1900-as évek elején. Én temettem el utódját is: néhaivaló Szász Gusztávot. Én iktattam be őutána dr. Tólas Áron lelkészt, ki most szülőföldétől Kürttől elszakadva, a szabolcs-megyei Buj község lelkészi állására hivatott el. Lelkész-utódának: Tóth Dezső tiszteletesnek beiktatása pedig aug. 7-én ment végbe szép ünnepélyesen. Ezt is elvégezhettem. Isten nevére térjen ezért is dicsőség!

TÓTH DEZSŐ TISZAKÜRTI LELKESZ.

Az új lelkész, egyik kedves elhunyt barátomnak, volt mezőturi ügyvéd, egyházmegyei dignitárius: dr. Tóth Imrének fia, már ifjan tudós ember, könyvek írója. Nagy lelkesedéssel vette fel tisztségét. Programja, melyet első predikációjában oly szépen kifejtett, a legszebb lelkészi program, ami csak lehet: Krisztust, az értünk megfeszített hirdeti — mondá — szavával és egész életével is.

Segítse meg őt erre s áldja meg ott, szeretteivel együtt a jó Isten! Es áldja meg lelkipásztorában azt a népet is. A boldog népet boldog pásztor vezérelje gyönyörű szép mezőkön, kies folyóvizek tájain... sok időig, békességben, Istenünknek tetszésére!

A beiktatási ünnep emlékéül irtam e sorokat s adom közre az új lelkipásztor arcképét.

Az ősök kincse . . .

*A büszke ősök nagykincséből
Nem maradt nékem semmi más,
Csak egy moly-látta, egér-rágta,
Sárgullapu, vén Szentirás,
Vén Szentirás.*

*Ha holdvilágos ősziestén
Lehajtom rája a fejem,
A sárgullapu, vén Szentirás
Csodás igéket mond nekem,
Beszél nekem.*

*Nyomán szivemben zsoltár zendül:
Uram, hatalmad végtelen,
Engedd zsámolyodhoz pihenni
Az én holtfáradt életem,
Bús életem* *Udvardy Kálmán.*

Néhai Szücs Lukács

kisujszállási tisztes öreg presbyter emlékezete

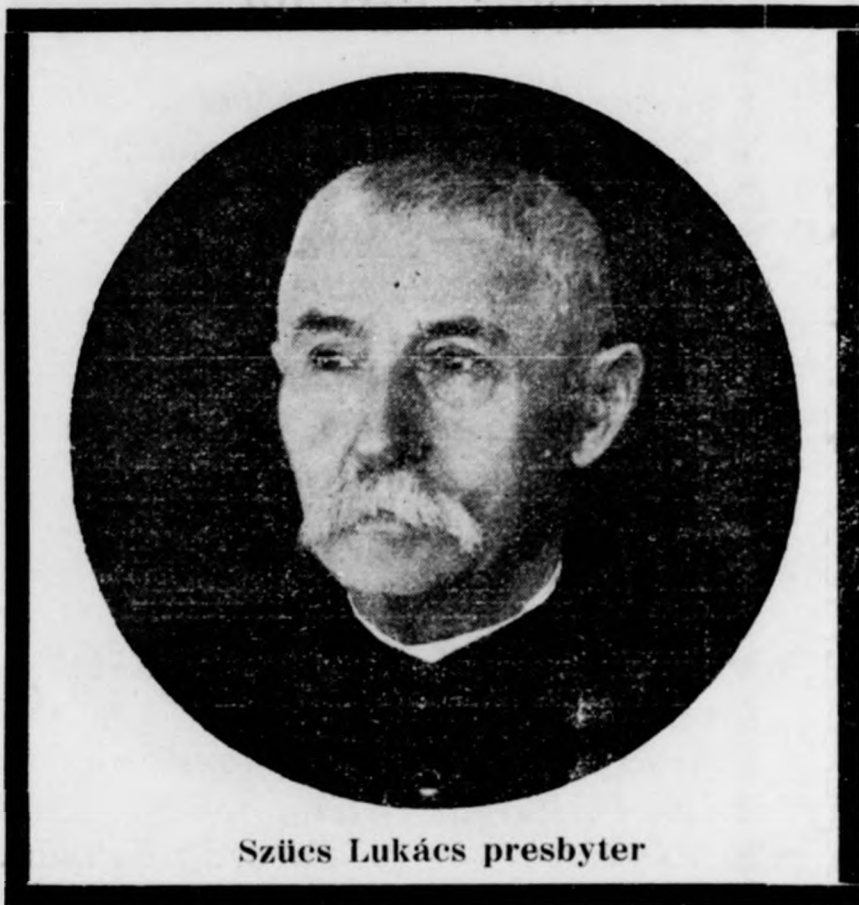
A mi szép templomunk urasztali korlátján ott van a gyönyörű fehér-selyem takaró, ráhimezve arannyal-ezüsttel, az egyikre buzakalász koszoruban a megtört kenyér, a másikon a pohár, szőlőágak között s rajtuk ez az emlékirás:

*„Istenben boldogult felesége:
Buza Eszter emlékezetére készíttette
Szücs Lukács presbyter. 1932.“*

Még ezt megérhette, még ezt meglát-hatta, de már július 18-án, mikor annak az utcának egy másik nevezetes halottját: Fekete Lajos gazdát, ezt a szelid lelkű jó embert temettük, Szücs Lukács jó bátyánk, nem tudott már eljönni a koporsójához kedves halottunknak, csak egy széken ülve az utcáson, nézte végig könnyes szemmel a szép busz temetést, s mikor megálltunk előtte egy pár percre, ha nem mondta is, de bizonyly gondolta: „Én is elmegyek nemso-kára!“

S imé egy hét multán szomoruan kondultak meg harangjaink, templomunk tor-

nyán gyászlobogó: Szücs Lukács presbyter lezárta a szemét utolsó pihenőre e föld szerint. A tanácsházban is, a templomunkban is, üres lett egy hely. Másnap a presbyteri gyűlésben felállással áldoztunk emlékének, s örökitettük emlékezetét egyháztanácsunk jegyzőkönyvében. Elmulik az ember, de az emlékezet írásai megmaradnak.

Szücs Lukács presbyter

A régi jó emberek közül való volt néhai Szücs Lukács, kik ezerszer meg ezerszer megjárták a templomot. (Tudta is a tisztos öreg presbyter hány lépés a templom az ő hajlékától.) Száz és száz ifju párt vezetett mint násznagy az Isten házába. (Tán Magyar Gergely uram volt az első vőlegény, akit bekalauzolt élete párjával Isten oltára elé. Ő mondta!) A saját arany lakodalját boldogan ünnepelte pár évvel ezelőtt, még táncot is járt. Szerette a vigságot, a tréfát; jó lelkiségét mutatta ez is. Rossz embernek nincs tréfája! — Volt ő a birtokosság pénztárnoka, képviselőtestület s presbyterium tagja évtizedeken át. Szép vagyont is hagyott két leányára s azok családjára. — 84 évvel töltötte bé az Ur az Ő hiv gyermekét.

Nagyon megható volt a templomi gyászistentisztelet. Alig fértünk az Ur hajlékában. Még meghatóbb volt, ha lehet ezt mondani? hogy az ősi Buza-ház előtt, hol egykori hit-

vesével Buza Eszterrel, 50-nél több esztendő töltött egykor a mostmár boldogult jó ember, megállottunk a koporsójával, kétszép énekverset könnyhullással elénekeltünk, s aztán mentünk tovább a Nagykerti temető felé. Ugy éreztem, hogy ő hallja a koporsójában a szent éneket, vagy mintha tán velünk zengette volna, halott-némasággal, az idvezültek zengésével.

Együtt vannak már a sirban, s az Égben, kik együtt voltak szép egyességben e földön ötvennél több esztendeig. Fél századig itt lenn, örökké odafenn!

Óh boldogító drága tudomány, óh áldott hit: örökélet hite!

Mennyibe kerül a világnak a fegyverkezés?

Londonból jelentik: Egy hírneves angol gazdasági szakértő és statisztikus, *Arnold-Foszter*, gondos tanulmány tárgyává tette, hogy a világ összes nemzetei mennyit költenek fegyverkezésre az évi költségvetések keretében! Arnold-Foszter pontos számításai szerint ez az összeg 980,000.000 font volt 1931-ben. (Egy font sterling értéke: 20 P körül van), a gazdasági világválság mélypontján! Más szóval azt jelenti ez, hogy a világ egyetlen esztendő alatt olyan mérhetetlenül nagy összeget költött el fegyverekre, amelyből arányosan szétosztva minden percre egy arany-font esnék Krisztus születésének évétől kezdve.

VASUTI MENETREND KISUJSZÁLLÁSON.

Budapest felől érkezik és Debrecen felé indul:		Debrecen felől érkezik és Budapest felé indul	
Személyvonat	0 ó 20	Személyvonat	0 ó 56
Gyorsvonat Nypu.	2 „ 55	Gyorsvonat kpu.	3 „ 33
Gyorsvonat Kpu.	10 „ 30	Személyvonat	6 „ 07
Személyvonat	11 „ 56	Gyorsvonat Nypu.	8 „ 33
Gyorsvonat Nypu.	16 „ 31	Gyorsvonat „	13 „ 56
Személyvonat	17 „ 58	Személyvonat	15 „ 04
Gyorsvonat	20 „ 31	Gyorsv. Kpu.	18 „ 24

Dévaványa felől:		Dévaványa felé:	
Vegyesvonat	7 ó 41	Vegyesvonat	4 ó —
Vegyesvonat	17 „ 47	Vegyesvonat	13 „ 40

Kál-Kápolna felé:		Kál-Kápolna felől:	
Kunhegyesig	5 ó 51	Pusztataskony-Abádszalóktól	5 ó 50
Pusztataskony-Abádszalókiig	10 „ 34	Kál-Kápolnától	7 „ 40
Kál-Kápolnáiig	13 „ 41	Pusztataskony-Abádszalóktól	17 „ 50
Kál-Kápolnáiig	16 „ 35	Kál-Kápolnától	19 „ 13
Pusztataskony-Abádszalókiig	20 „ 40		

Kérem kis ujságom kedves olvasóit, hogy az aratás áldásából juttassanak valamicskét a „Szeretetnek“ is, mert nagy a küzdelmem az anyagiakkal. Ujságom tulajdonképpen Tallózás a lelki élet mezején, de persze a földi „tallóról“ élne ez is, szegény. Kérem a szives segítséget!